

SÒNIA FERNÁNDEZ-VIDAL

LA PORTA DELS TRES PANYS

2. LA SENDA DE LES QUATRE FORCES

Estrella Polar

SÒNIA FERNÁNDEZ-VIDAL

LA PORTA DELS TRES PANYS

2. LA SENDA DE LES QUATRE FORCES

Estrella Polar

Estrella Polar

© del text: Sònia Fernández-Vidal, 2018

© de les il·lustracions: David G. Forés, 2018

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Disseny i maquetació: Desiree Arancibia

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2018

ISBN: 978-84-9137-505-0

Dipòsit legal: B. 2.686-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

UN NOU ENIGMA

Els alumnes de quart guardaven un silenci incòmode. No era la primera vegada que esclatava una discussió com aquella a la classe de física i química.

—DEIXA DE DIR BAJANADES!

—va bordar el professor tot apropant-se amenaçadorament al pupitre d'en Niko—. Si continues inventant-te fantasies simples, mai no faràs res de bo.

La cara de plat del professor estava cada vegada més vermella.

—L'única cosa que dic —es va defensar el noi— és que qualsevol pot arribar a travessar una paret. Al món quàntic en diuen *tunelejar*. No m'ho invento!

—Potser ens vols convèncer que tens poders especials?

—Doncs la veritat és que me'n surto prou bé —va respondre el noi amb un xic d'orgull.

En Niko va sentir una punxada de nostàlgia en recordar la primera vegada que havia aconseguit tunejar. Va ser després de travessar la porta dels tres panys, que li havia donat accés al fabulós món quàntic. Allà havia viscut les aventures més increïbles de la seva vida.

Va apartar ràpidament aquell record de la seva ment per justificar-se amb el malhumorat professor.

—De tota manera, com que aquí som clàssics —va afegir en Niko de seguida—, la probabilitat d'aconseguir-ho és molt baixa. Hauríem de colpejar-nos contra la paret durant tanta estona com temps fa que existeix l'univers. Vaja... gairebé catorze mil milions d'anys. Aquí no paga la pena provar-ho, però al món quàntic...

El professor de física va esclatar de còlera i va colpejar la taula amb la seva gruixuda mà per tancar la discussió.

**—CALLA, JA N'HI HA PROU DE BESTIESES.
SURT ARA MATEIX DE LA MEVA CLASSE!**

—va cridar amb tant d'èmfasi que el company de pupitre d'en Niko va haver de protegir-se amb la seva llibreta de la dutxa de saliva—. Al despatx del director! —I va assenyalar la porta de l'aula sense dir res més.

Amb els punys com pedres, en Niko es va aixecar d'una revolada i va ficar les seves coses a la motxilla. L'única cosa que va aconseguir animar-lo va ser el somriure tímid que la Laura, una de les noies més boniques de la classe, li va fer de camí a la porta com a gest de suport.

Ell mai no havia estat entre els nois populars de l'institut. Tot i això, la forta antipatia que el professor Verrader li mostrava li havia fet guanyar punts entre els seus companys.

En sortir de l'aula, va recolzar l'esquena contra la freda paret del passadís. Va tancar els ulls i es va posar de costat per picar suaument la paret amb l'espatlla. Tot i que sabia que era improbable —o el més proper a impossible que pogués imaginar—, tenia l'esperança de tornar a tunejar, com si fos una prova que el que havia viscut amb la Quiona, l'Eldwen i els seus amics del món quàntic no havia estat fruit de la seva imaginació. Però va topar amb la duresa de la paret.

Potser en Verrader tenia raó i el que hauria de fer era deixar de somiar i tornar al món real. Tot i que la seva realitat no feia gaire bona pinta en aquell moment; aquella seria la tercera visita al despatx del director. Allò implicava una expulsió temporal. La seva mare es posaria histèrica.

Mentre assajava mentalment les excuses que donaria, va veure una figura petita i prima que s'acostava pel passadís. Era la Blanca, la professora que el curs anterior havia substituït en Verrader.

Se li va acostar amb un somriure.

—Què fas aquí fora? Va tot bé?

—M'han tornat a enviar al director —li va confessar en Niko amoïnat—. Em penso que m'expulsaran del centre. I no només això: si suspenc l'assignatura de física i química, no passaré a batxillerat l'any vinent. Hauré de repetir curs.

—Em sorprendria molt —el va consolar la Blanca—. Sempre has tret molt bones notes en ciències, i sé que t'apassiona la física.

En Niko va esbufegar sense alçar la mirada de la punta de les seves sabatilles.

—No sé exactament quin problema té el Verrader amb mi, però portem tot el curs amb esbroncades a classe. Cada vegada que surt el tema de la quàntica es posa com un ogre, i acabo expulsat.

—Què et sembla si fem un tracte? —va proposar tota misteriosa la professora.

En Niko va aixecar la vista fins a coincidir amb els ulls verds i somrients de la Blanca, que va prosseguir:

—No vagis al despatx del director. Jo m'encarregaré de parlar amb ell i amb el professor Verrader, d'acord? —El va mirar amb un somriure murri i va afegir—: Però hauràs d'oferir-me una cosa a canvi...

Fos el que fos, seria molt millor que enfrontar-se al director, a una expulsió i a l'esbroncada monumental de la seva mare, així doncs en Niko va fer que sí amb el cap.

—HAURÀS DE RESOLDRE PER A MI UN NOU

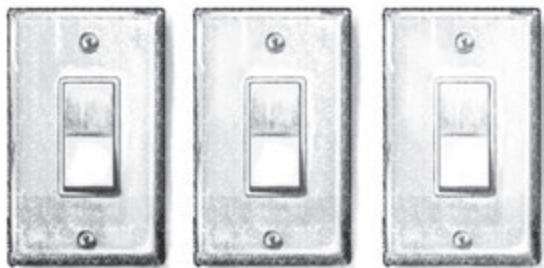
enigma.

—A la Blanca li encantava posar a prova els seus alumnes; acostumava a dir que el que necessitaven no era més informació, sinó aprendre a pensar—. Para atenció i memoritza cadascuna de les meves paraules, perquè no ho tornaré a repetir:

TINC UN APAR-
TAMENT DE DUES
PLANTES UNIDES PER
UNA ESCALA DE CARGOL.
A LA SUPERIOR HI HA UNA
HABITACIÓ QUE S'IL·LUMINA
AMB UNA SOLA BOMBETA. A
LA PLANTA BAIXA, JUST ABANS
DE L'ESCALA, HI HA TRES INTER-
RUPTORS. NOMÉS UN ENCÉN LA
BOMBETA DEL PIS SUPERIOR. DES
DE BAIX ÉS IMPOSSIBLE VEURE CAP
SIGNES DE LLUM O CLAREDAT QUAN
AQUESTA S'IL·LUMINA. SI ACONSEGUEIXES
ENDEVINAR QUIN DELS TRES INTERRUPTORS
ENCÉN LA BOMBETA DEL PIS DE DALT,
NO HAURÀS D'ANAR A VEURE EL DIRECTOR.
PERÒ NO T'HO POSARÉ FÀCIL:

NOMÉS POTS PUJAR UNA VEGADA
L'ESCALA PER VEURE LA BOMBETA.

Van romandre uns segons en silenci mirant-se l'un a l'altre. La Blanca es volia assegurar que el seu alumne païa totes les seves paraules, i en Niko rumiava nerviós sobre l'enigma. No tenia ni idea de com solucionar el problema i la darrera cosa que volia era molestar un altre professor.

—Ara vés cap a casa i pensa bé la resposta que em donaràs demà —va concloure la Blanca.

Després de donar-li les gràcies, en Niko es va penjar la motxilla a l'espatlla i va sortir corrents de l'institut.

Tot i així, no obeiria la seva professora aliada. No tenia cap intenció d'anar a casa.

LA CASA DELS TRES PANYS

En Niko va recórrer un dia més el mateix camí. Durant tot el curs havia passat per davant d'aquell lloc tan màgic per a ell:

la casa dels tres panys.

Enmig del carrer, al costat d'una floristeria, s'alçava un antic casalot abandonat. Tot seguia igual que un any enrere: la vella mansió a punt d'enderrocament, amb una sola finestra al tercer pis encgada amb porticons de fusta. Tot igual, excepte la porta.

La porta dels tres panys havia desaparegut.

De fet, no havia tornat a veure-la des que va sortir del món quàntic. Al seu lloc, un rètol gegant anunciava una nova pizzeria oberta al centre de la ciutat.

En Niko es va atansar a la paret i va tocar el paper just per on havia estat la porta dels tres panys.

Res. Cap senyal que hi hagués existit cap mena d'obertura. Després de mirar al seu voltant per assegurar-se

que ningú l'observava, en Niko es va apartar uns passos de la casa i va arrencar a córrer en direcció a la paret.

En rebotar contra el mur de pedra, va caure de cul.

Emprenyat, es va aixecar i va fúmer una puntada de peu a la paret. En Niko esperava, com cada dia durant aquell curs, poder tunelejar i entrar una altra vegada al món quàntic. Però novament havia tornat a fracassar.

Desanimat i sense ganes d'anar cap a casa, es va dirigir al descampat que s'estenia dos carrers més enllà. Li agradava asseure's en una gran pedra abandonada en un racó del solar, que aquell matí no es trobava tan desèrtic com de costum... Un circ havia arribat a la ciutat i n'estaven muntant la carpa.

Mentre observava de cua d'ull la feina dels operaris, va treure de la motxilla el rellotge de butxaca que li havia regalat en Kronos, el rellotger relatiu, i la nota que la Quiona, la fada quàntica, li havia deixat durant la seva darrera trobada.

Conservava aquells objectes com el seu més gran tresor. Al cap i a la fi, eren la prova que allò que havia viscut el darrer any no havien estat imaginacions seves.

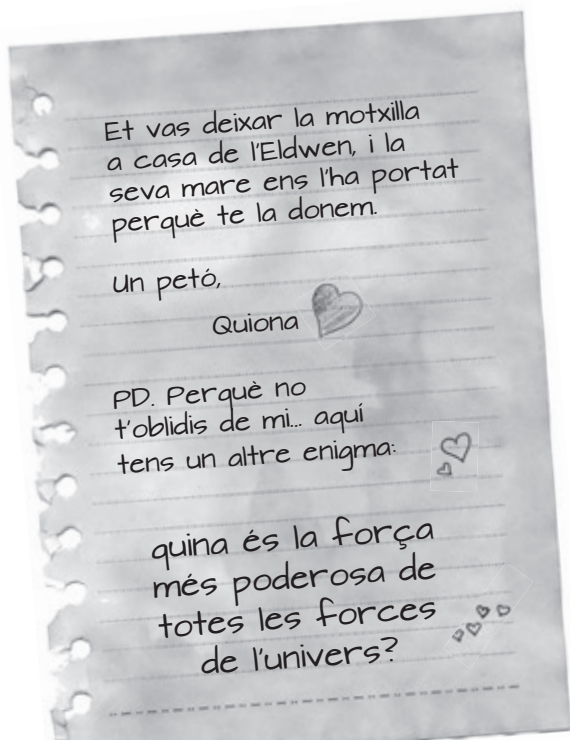
Havia creuat la porta dels tres panys i s'havia endinsat en el món quàntic. Havia travessat parets, s'havia teleportat al Centre d'Intel·ligència Quàntic, havia lluitat contra essències de forats negres i travessat tot un laberint fins a arribar a Shambla.

Allà, els savis li havien dit que ell era «l'Elegit» i que, gràcies a ell, la porta entre els dos mons havia quedat oberta. Se suposava que els humans podrien entrar al món quàntic a partir d'aleshores.

«Però, com redimonis ho faran si ni tan sols jo trobo la manera de tornar-hi a entrar?», va pensar empipat. «Potser, al cap i a la fi, jo no era l'elegit que buscaven... És evident que la Quiona i l'Eldwen es van equivocar amb mi».

Una fiblada de dolor va travessar el pit d'en Niko en pensar en els seus dos amics. Segurament, en adonar-se que no era la persona que necessitaven, se n'havien oblidat. Ni tan sols s'havien molestat a acomiadar-se o a donar-li alguna explicació. Després d'un any, no en tenia cap notícia.

Va mirar una altra vegada el tros de paper que tenia a les mans:

El va plegar amb cura i se'l va guardar a la butxaca dels texans. Va manipular distret el regal d'en Kronos. Malgrat els seus nombrosos intents, no havia estat capaç d'obrir-lo des d'aquell estrany fenomen viscut a

I'STARMUS.

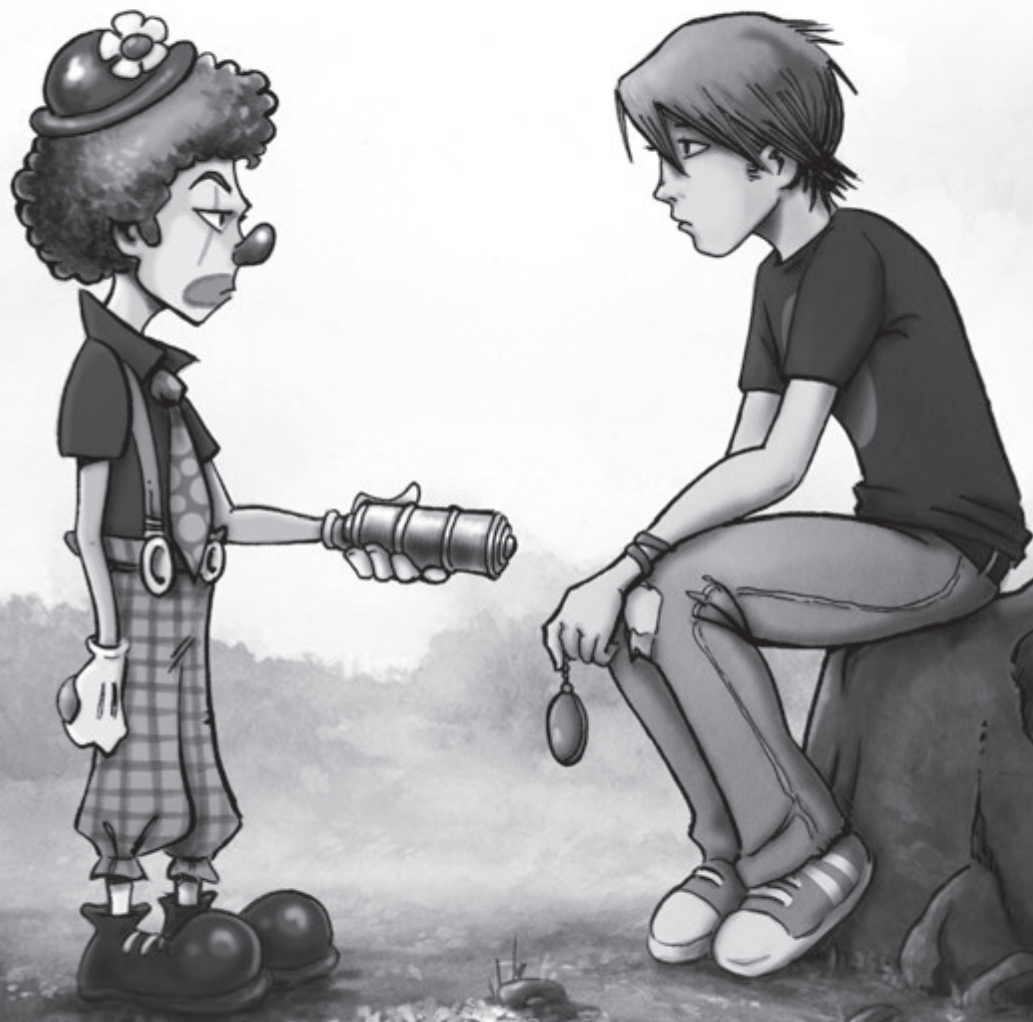
Mentre joguinejava amb el rellotge, els operaris aixecaven la carpa del circ. Un nan vestit de pallasso es va dirigir cap a ell mentre practicava el seu número de malabars amb tres boles de colors. Estava tan concentrat que no havia vist en Niko, o això pensava ell.

Tan bon punt el pallasso es va situar a mig metre del noi, va deixar de llançar boles a l'aire i el va mirar fixament als ulls.

En Niko li va aguantar desafiant la mirada. Probablement estava sorprès per la seva heterocromia. Havia nascut amb una peculiaritat: un ull blau i l'altre verd. Però en observar més de prop el nouvingut, es va adonar que aquell pallasso no era un nan qualsevol. Tenia els ulls d'un verd intens i les seves pupil·les negres, en comptes de rodones, eren ovalades, com les d'un felí. En Niko havia vist uns ulls com aquells abans: era un elf! Un elf com els que havia conegut en el món quàntic.

Abans que pogués obrir la boca, el pallasso li va etzibar malhumorat:

—PER FI ET TROBO!

—De la butxaca dels pantalons de tirants va treure un cilindre de fusta—. La Quiona m’ha demanat que et doni això. Diu que és urgent.

A en Niko no el va sorprendre que el cilindre fos molt més gran que la butxaca dels pantalons del nan; de fet, ja sabia que els elfs no seguien les lleis de la física com els humans. Va reconèixer de seguida aquell aparell. L’havia vist a casa del Mestre Zen-O quan fugien dels agents del Centre d’Intelligència Quàntic.

—UN CRÍPTEX!

—va exclamar astorat.

Aquell artefacte guardava un missatge encriptat quànticament. Les lletres de cada paraula estaven en superposició, és a dir, cadascuna d’elles era totes les lletres de l’abecedari alhora! I si algú diferent del seu destinatari intentava llegir el missatge, tan bon punt el mirés el destruiria.

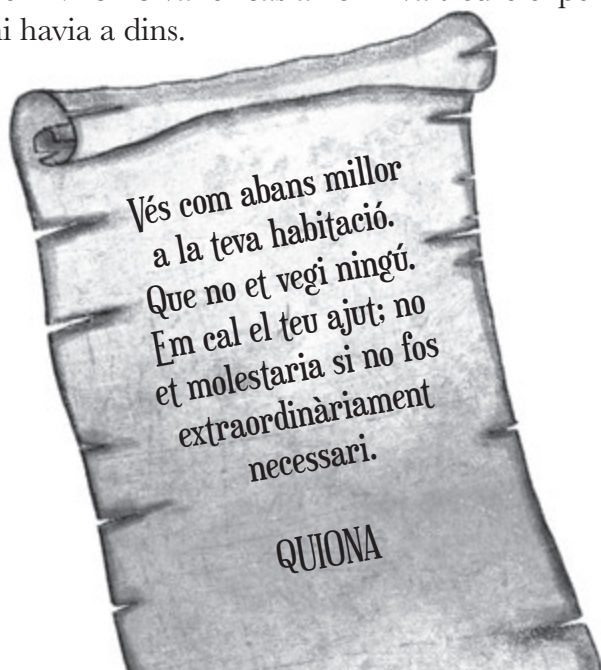
—Molt bé, molt bé... —va rondinar l’elf—, doncs si saps el que és un críptex i en què consisteix la superposició, també deus saber que és impossible que funcioni aquí, al món clàssic, i encara menys amb un humà. La Quiona no m’ha volgut dir què hi posa, al manuscrit, però aquest és el vostre problema. Jo ja he complert la meva missió.

Per descomptat que en Niko sabia el que era la superposició. Ho havia viscut a la seva pròpia pell quan va ser jutjat al Centre d'Intelligència Quàntic, el CIQ. Llavors va poder veure com el director de la institució, davant dels seus ulls atònits, es desdoblava en dos: un que decidia expulsar-lo al món clàssic i l'altre que li permetia quedar-se al món quàntic.

La superposició és una de les peculiaritats del món quàntic. Segons sembla, allà els gats poder ser vius i morts simultàniament, o bé, si passeges per un camí i et trobes una bifurcació, no caldrà que trïis: podràs escollir ambdós camins alhora. Tot el que pugui passar, succeirà. O com li havia dit la Quiona: «El que no està prohibit és obligatori».

També recordava que els humans no podien veure la superposició... o això se suposava fins que va arribar l'*Elegit*.

Entusiasmada amb la idea de rebre notícies de la seva fada, en Niko no va fer cas a l'elf i va treure el pergami que hi havia a dins.

En Niko va rellegir dues vegades el paper. L'única cosa que quedava clara d'aquell missatge críptic era que havia d'anar a casa tan aviat com pogués. Va inspeccionar el paper diverses vegades per veure si hi havia alguna cosa més. No res. Ni tan sols un d'aquells enigmes que al principi tant l'havien irritat. Li va molestar que, després de tant de temps sense veure's, la Quiona fos tan lacònica.

Davant seu, l'elf l'observava amb els ulls desorbitats.

—No pot ser... És impossible que el críptex hagi funcionat aquí —va quequejar—. Aleshores... això que diuen és cert... Tu... tu ets...

Sense acabar la frase, va fer un parell de petites passes i va encaixar amb energia la mà d'en Niko.

—Em presento. Sóc en Brundus, el Fletxa, oficial de tercer ordre del Centre d'Intelligència Quàntic, senyor. Sóc al seu servei.

Sacsejant-li amb força la mà, li va fer tres reverències exagerades. Per deslliurar-se'n, en Niko es va excusar mirant de ser educat:

—Disculpi, senyor, però... el missatge diu que... me n'he d'anar urgentment!

Mentre corria per sortir del descampat, va sentir l'elf que cridava:

—Per descomptat, qualsevol cosa en què pugui ajudar... És ell! Això és atòmic, a casa no em creuran quan els digui que l'he conegut.

En Niko no va deixar de córrer fins a arribar a casa seva. Després de pujar les escales de dues en dues, va obrir la porta de la seva habitació amb tant ímpetu que gairebé l'arrenca de les frontisses.